

АНКЕТА
(въпроси към български писатели, третиращи антични мотиви)

Мария Липискова

В какви моменти се обръщате към античната тематика и има ли конкретни поводи за този творчески интерес?

При мен няма конкретен повод за обръщането ми към античните образи. Спонтанно е. Дотолкова – доколкото – поезисът винаги е обърнат към своите начала, към своето архе – на зараждането, защото поезисът се е породил там - в античността.

Кои са античните теми и/или образи, които ви привличат и с какво?

Определено женските образи в античността.

Темата за женскостта в античността.

Имате ли определена целева група, към която адресирате творбите си, и как се вписва в подобно адресиране античната тематика? Очаквате ли, че читатели, които нямат знания за античността, биха разбрали творбите, в които тя присъства, и как виждате отговора на съвременния читател на античната сюжетика?

Не, съзнателно никога не мисля за определена рецептивна общност, която да въприема поезията ми. Или рецептивна общност, която да има предварителни знания и нагласи спрямо античната тематика.

Античните образи с съвременната лирика се вписва по един съвременен за възприятията начин, без да се губи отпращането към пораждането на поезиса и неговите значения. И доколкото античното е ерхе-то на поезиса - достатъчно е читателите да имат възприятия за поезията като такава.

Ако да, то какви са пътищата, по които достигате до античните първообрази (текстове на оригиналните езици, преводи, коментари, чуждо творчество, реципиращо античната тематика, критическа класическа и/или литературна рецепция, изкуства)?

Аз лично използвам всички възможни пространства за възприятие на античните първообрази – ръкописи- оригинали, архиви, преводи и съвременна теория върху античните практики.

Вашата творческа работна практика включва ли запознаване с антични ресурси?

Да, определено и постоянно. Аз имам почертан интерес към античните образи, поетики, практики, митологии и философия. Чета съвременна теория върху античните наративи, чета предимно американска поезия и теория, където античните мотиви са обвързани с проблема за женското писане, като по този начин те се вписват в съвременната дискурсивност.

Как се отнасяте към творчеството на чуждестранни или български поети, които по някакъв начин преработват античните текстове? Някой от тях оказал ли е по-специално влияние върху вас?

Що се отнася до автори, които рефлектират върху виждането ми за съвременната поезия, която по значим начин е обвързана и с античните образи – тук определено мога да посоча името на **Louise Glück** и стихотворенията ѝ - **Persephone the Wanderer, Circe's Grief, Circe's Power, Odysseus' Decision, Penelope's Song**.

Louise Glück е една от най-значимите фигури в съвременната американска поезия, която реализира чрез поетиката си именно тази възможност - за репрезентиране на съвременното женско писане чрез използването на женските образи и архетипи от античността. Като прекодирането /и свързаността/ с античните модели е видимо в поетиката /и/ на различни нива на възприятие и в-писване – реторично-алегорично - едно преобръщане-свързаност на античните модели, като по този начин те се актуализират като възможност за изразяване в съвременните практики на женското писане на/в поезията.

Какви други теми (различни от античните) ви занимават като творец? Какво е мястото на античните мотиви в цялостния ви творчески поглед и възприемане на света, как се свързват античното и модерното, античното и българското или античното и личното?

Моят поглед към античните модели и образи е преди всичко личен, разбира се, доколкото поезията ми е нещо лично, същевременно, поезията е езиков факт и проявление - и като такава, поезията ми /както и възприятията ми като поет/ са свързани с всички значими проявления на поезиса, който е неотменимо обвързан /и/ с античността.

Как вие лично възприемате античните текстове – като извор на творческо вдъхновение, като извор на универсални и непреходни ценности, които постоянно биват претворявани от традицията, като инструмент за една общочовешка (европейска) свързаност и съхранение на обща културна памет, като модели за разбиране на света, които са валидни и днес?

Античните текстове и тяхното възприятие за мен са свързани с модели, които ни предхождат, като основа и като основание, и може би като завръщане към смисъла, който може да даде една основа. Архе – на езика, на образите, на поезиса...